

Elżbieta Rogowska

Gniezno, woj. poznańskie, st. 17 a

Informator Archeologiczny : badania 22, 96

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Gniezno,
woj. poznańskie,
st. 17 a

Muzeum Początków Państwa Pol-
skiego w Gnieźnie

Badania prowadziła mgr Elżbieta Rogowska. Finansowało Muzeum Początków Państwa Polskiego w Gnieźnie. Pierwszy sezon badań. Trzecie podgrodzie. Okres wczesnośredniowieczny.

Wiosną prowadzono nadzór archeologiczny nad pracą koparki w wykopie budowlanym pod nowe, wschodnie skrzydło Pałacu Prymasowskiego. Wykop budowlany o wymiarach 40 x 27 m obejmował część trzeciego podgrodzia wraz z fragmentem wału ograniczającego podgrodzie od strony południowej. Zakres pracy archeologa ograniczył się do wykonania dokumentacji rysunkowej, fotograficznej oraz zebrania materiału archeologicznego.

W profilu wschodnim i południowym wykopu rozpoznano częściowo poprzeczny przekrój przez wał. W profilach tych zachowały się tylko dolne partie wału w postaci warstw częściowo zbutwiałego drewna występujących na przemian z warstewkami spalenizny i piasku z próchnicą. Jedyne w kilku miejscach odsłonięto pojedyncze, dobrze zachowane, pionowe i poziome elementy konstrukcji (belki). Zaburzenia układu warstw w północnej części profilu nie pozwoliły na ustalenie przebiegu wewnętrznego (północnego) stoku wału. Stok zewnętrzny (południowy) znajdował się poza zasięgiem dostępnym obserwacji. Nie stwierdzono także obecności płaszcza wału.

Maksymalna, zachowana miąższość konstrukcji drewnianych wynosiła 260 cm.

W wykopie odsłonięto także dwa fundamenty kamienne usytuowane na osi N-S i E-W. Tworzyły one narożnik bliżej nieznannej budowli przylegającej od strony południowo-wschodniej do Pałacu Arcybiskupiego.

Uzyskany materiał ruchomy stanowiły w przewadze ułamki ceramiki (głównie XI w.). Znalaziono także fragment jednostronnego, trójwarstwowego grzebienia z poroża z ornamentem "rybiej ości" oraz fragment pręta żelaznego.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Początków Państwa Polskiego w Gnieźnie.

Badania zostały zakończone.

Góry, woj. siedleckie,
st. Drohiczyn "Ruska Strona"

Konserwator Zabytków Archeologicz-
nych w Białymstoku

Badania prowadziła mgr Krystyna Bieńkowska przy współudziale mgr Urszuli Stankiewicz. Finansował WKZ w Białymstoku. Drugi sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna i cmentarzysko średniowieczne.

Stanowiska znajduje się w odległości ok. 400 m na południe od wczesnośredniowiecznego grodziska w Drohiczynie, na lewym wysokim brzegu Bugu, w jego zakolu. Przebadano powierzchnię 167 m², gdzie wyeksplorowano 18 pochówków szkieletowych, bez wyposażenia. Zmarłych chowano w pozycji wyprostowanej, na wznak, głową na południowo-zachód. W kilku przypadkach stwierdzono, iż głowy były układane na cęgkach lub kamieniach. Głębokość zalegania szkieletów 0,30 - 1 m. Długość cmentarzyska po linii N-S ok. 50 m po linii W-E ok. 35 m.

Cmentarzysko zostało usytuowane na osadzie wczesnośredniowiecznej, która obejmuje przestrzeń około 1 ha. W trakcie eksploracji odsłonięto kilkanaście jam z ceramiką typową dla wczesnośredniowiecznego Drohiczyna. Oprócz ceramiki w niektórych jamach znaleziono kości zwierzęce i żużel. Z materiałów wydzielonych na badanym terenie znaleziono kilka noży, gwoździe, fr. przedmiotów żelaznych, fr. dysz glinianych oraz półtyturowy rogowy.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania nie będą kontynuowane.

Grodziak, gm. Grębków,
woj. siedleckie,
st. 1

Uniwersytet Warszawski
Instytut Archeologii

Badania prowadził mgr Wojciech Wróblewski, konsultowała doc. dr hab. Maria Miśkiewiczowa. Finansował WKZ w Siedlcach. Szósty sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne.

Badania prowadzono w dwóch częściach grodziska. Była to kontynuacja prac rozpoczętych w 1987 roku w południowo-zachodnim narożniku grodziska, gdzie w miejscu domniemanej studni otworzony został wykop o powierzchni 87,5 m². Odsłonięty w roku ubiegłym układ warstw pozwolił na ustalenie obszaru wkopu wykonanego przy budowie tego obiektu. Poz-